

springbooks

병원의 밤
...
미음의 마음

ถึงจะ เจ็บปวด แค่ไหน แต่ยัง ก็ต้อง กินข้าวนะ

ของวิยซ็อก
เขียน

นาริฐา สุขประมาณ
แปล

สิ่งที่เราต้องการในยามที่เจ็บปวดนั้น
อาจไม่ใช่เพียงแค่ 'อาหาร' แต่คือ 'พลังของหัวใจ'

springbooks

ถึงจะเจ็บปวดแค่ไหน แต่ยังงี้ก็ต้องกินข้าวนะ

병원의 밥 : 마음의 마음

ซองอียซ็อก

เขียน

นารีฐา สุขประมาณ

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ถึงจะเจ็บปวดแค่ไหน แต่ยังก็ต้องกินข้าวนะ

병원의 밥 : 마음의 마음

springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   springbooks

병원의 밥 : 마음의 마음

(Byeongwonui Bap: MIEUMUI MAEUM) by 정익석 (Chung Euy Suk)

Copyright © Chung Euy Suk 2021

All rights reserved.

Originally published in Korea by ScienceBooks Publishing Co., Ltd., Seoul in 2021

Thai language copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited

Thai language edition arranged with Chung Euy Suk c/o ScienceBooks Publishing Co., Ltd.
through Eric Yang Agency Inc.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6738-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภรณ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พรชนก บัวสุข • บรรณาธิการ อัญชลี ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา

บรรณาธิการต้นฉบับ นันทนา พวงนาค • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด, ชินวัชร ยศศิริพันธุ์, ศุภิสรา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร ปรีณดา สร้อยคำ • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระอ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรสร มณีกุลพันธ์

คำนิยม

คุณหมอกำลังจมอยู่ในความคิดขณะกินอาหารที่เคยคุ้นแต่กลับเย็นชืด นึกถึงผู้ป่วย นึกถึงการผ่าตัด ความทรงจำสมัยเรียน...นี่คือบันทึกจากใจจริงที่หวังว่าทุกคนที่มาโรงพยาบาลไม่ว่าจะเป็นผู้ป่วย ญาติผู้ป่วย หรือกระทั่งตัวคุณหมอเอง จะมีจิตใจที่สงบสุขระหว่างเดินทางกลับบ้าน เรื่องราวของคุณยายที่บอกว่า “ฉันเคยเป็นคนที่ไปไหนมาไหนได้ทุกที่” ยังอยู่ในใจของผม ความรู้สึกกลับสนของผู้เขียนที่หวนนึกถึงใบหน้าของผู้ป่วยที่เคยได้พบและปรึกษากันครั้งแรกเมื่อสิบปีก่อน ก็ยังอยู่ในใจของผมเช่นกัน

พักคยองฮวัน วง Jaejoo Boys

นักดนตรี

จดหมายจากบรรณาธิการ

ฉบับภาษาเกาหลี

โรงพยาบาลเป็นสถานที่ที่น่าหวาดกลัว รู้สึกได้ตั้งแต่อากาศที่แตกต่างในทันทีที่เข้าไป ริมฝีปากจะแห้งผากและหัวใจเริ่มเต้นเร็ว ต่อให้ไม่มีใครพูดอะไร แต่เราก็จะประสานมือไว้บนสะดือ ยึดหลังตรงและจัดระเบียบท่าทางให้เรียบร้อย และพยายามทบทวนความจำว่าไม่ได้ทำผิดกับใครไว้ใช่ไหม

มนุษย์เป็นนายของทุกสรรพสิ่ง ทว่าต่อหน้าความจริงอันโหดร้ายของการเกิดแก่เจ็บตาย มนุษย์กลับอ่อนแออย่างไม่มีที่สิ้นสุด นี่เป็นกฎธรรมชาติที่ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ ข้อเท็จจริงข้อนี้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นในช่วงที่เกิดโรคระบาดซึ่งมีไวรัสที่มองไม่เห็นคุกคามชีวิตมนุษย์ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นวิสัยของมนุษย์ที่อยากจะเจ็บปวดน้อยลงแม้เพียงสักเสี้ยวเล็บหรืออยากแก่ช้าลงแม้เพียงวันเดียว

ฉันคิดว่าเหตุผลก็คือ 'จิตใจ' ที่ต้องการใช้เวลาในช่วงที่แข็งแรงอยู่กับคนที่รัก หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับ 'จิตใจ' ที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาล ซीलลึงกังเพียงสักข้อซึ่งครอบคลุมตัวของผู้ป่วยกิน

ในโรงอาหารของญาติผู้ป่วยเมื่อแม่ของพวกเขาถูกส่งตัว
เข้าห้องผ่าตัด แนนมีย้อนซึ่งพวกเขาลงมือทำเส้นเอง
อย่างสุดฝีมือเพื่อหวังว่าจะช่วยฟื้นฟูพลังงานให้ผู้ป่วย
น้ำข้าวที่ป้อนเชิงบังคับเข้าปากเพื่อฟื้นฟูร่างกาย กาแฟ
กับขนมปังที่เย็นชืดบนโต๊ะของหมอที่รักษาผู้ป่วยนอก
และผ่าตัดฉุกเฉินจนไม่ได้กินอะไร โจ๊กฟักทองที่ญาติ
แอบเตรียมไว้ป้อนให้ผู้ป่วยที่อดอาหารผู้นำส่งสาร...
ทุกอย่างที่พวกเขากินคือใจ ไม่ใช่อาหาร

อาหารเหล่านั้นจะเพิ่มเวลา 'สุขภาพดี' ให้พวกเขา
หรือไม่ก็ไม่อาจคาดเดาได้ แค่เพราะว่าจิตใจนั้นมีพลัง
ที่เข้มแข็งและมีกำลังในการส่งต่อที่แข็งแกร่ง...ฉัน
มีความเชื่อเล็กๆ ว่าจิตใจเข้มแข็งเหล่านั้นจะเข้าถึง
ทุกคนในโรงพยาบาลได้จากหอผู้ป่วยไปยังห้องผ่าตัด
และจากห้องผ่าตัดไปจนถึงห้องฉุกเฉิน

โรงพยาบาลยังคงเป็นสถานที่ที่น่ากลัวเช่นเดิม
แต่เมื่อคิดถึงเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ที่ต่อสู้อย่าง
โดดเดี่ยวเพื่อปกป้องหัวใจของเราในวันนี้ ก็ทำให้ฉัน
มีความกล้าขึ้นมา ฉันหวังว่าหัวใจของพวกเขาจะได้รับ

การปกป้องอย่างดีเช่นกันในฐานะที่พวกเขาก็เป็น
ครอบครัวหรือเพื่อนของใครบางคน และเหนือสิ่งอื่นใด
คือในฐานะชีวิตที่ทรงคุณค่าในตัวของพวกเขาเอง

ถ้าใจประสาใจ ปาฏิหาริย์ก็อาจบังเกิด

บรรณาธิการคิมจีฮยั้ง

คำนำสำนักพิมพ์

สถานที่ที่รวบรวมผู้คน ความรู้สึก และเรื่องราวอันหลากหลายไว้ที่เดียวกันไว้มากที่สุดคงหนีไม่พ้นโรงพยาบาล หมอมามาเพื่อให้การรักษา ผู้ป่วยมาเพื่อรับการรักษา พยาบาลและเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์มาเพื่อดูแลและให้ความช่วยเหลือ ญาติผู้ป่วยคอยอยู่เคียงข้างและให้กำลังใจ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เชื่อมโยงทุกคนที่มาโรงพยาบาลเข้าไว้ด้วยกันคือ อาหาร

ถึงจะเจ็บปวดแค่ไหน แต่ยังไงก็ต้องกินข้าวนะ จะพาคุณไปชมเรื่องราวและประสบการณ์ตั้งแต่อาหารมื้อแรกของวันจนถึงมื้อสุดท้ายก่อนออกจากโรงพยาบาล ว่าแพทย์และผู้ป่วยแต่ละคนมีมุมมองและความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไร เพราะคนหนึ่งบอกว่าให้งดอาหาร แต่อีกคนกลับบอกว่าคนเราต้องกินสิจะได้มีแรง

ไม่ว่าอย่างไร ขอให้ทุกคนได้กินและดื่มอย่างมีความสุขเพื่อมีแรงใช้ชีวิต ไม่ใช่เพื่อกินเพื่อรักษาชีวิต อย่าเจ็บอย่าป่วยกันเลยนะ

สารบัญ

บทนำ หนึ่งวันในโรงพยาบาลได้เริ่มต้นแล้ว 2

(ฅบ)

ค่าคืนในโรงพยาบาลอันยาวนานและไร้ซึ่งอาหาร 6

คืนนี้ไม่่อยากนอนเลย 14

แผนการที่เป็นไปไม่ได้ 1 18

แผนการที่เป็นไปไม่ได้ 2 22

คุณรู้จักโรคภัยตาดคารจันไหม 30

แม้ผมจะทำในสิ่งที่ทำได้แล้ว 36

คนที่กล้าหาญ 42

ครั้งแรกและครั้งสุดท้าย 48

ไม่ว่าที่ไหนก็ไปได้ทั้งนั้น 54

ความคาดหวังกับการคาดการณ์นั้นต่างกันเสมอ 58

ป่าแห่งรสนิยม 62

ของหวานละลายหมดแล้ว	68
ถุงพลาสติกสีดำในห้องผ่าตัด	72
พวกเราไปกินข้าวกันไหม	78

(ผู้ป่วย)

นี่ไม่อร่อยจริง ๆ	90
แต่ละวันช่างยากเย็นเหลือเกิน	94
หัวใจของน้ำข้าว	100
คนที่กินข้าวอร่อยที่สุด	106
ความหมายของการแอบทำ	114
เมื่อใจมารวมกัน	120
เวลาของสุนัขและหมาป่า	126
สตรอร์เบอร์รี่ฤดูหนาวเศร้าใจ	132
ไม่ดีเลยจริง ๆ	138

สดชื่นเหมือนดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ 144

สัญญาณว่าได้เวลาออกจากโรงพยาบาลแล้ว 150

บทส่งท้าย ขากลับนั้นสั้นกว่าขาไปเสมอ 156

เกี่ยวกับผู้เขียน 160

บทนำ

หนึ่งวันในโรงพยาบาลได้เริ่มต้นแล้ว

ช่วงตีสี่กว่า ๆ ผู้คนเข้างานกันตั้งแต่เช้ามืดเหมือนเดิมเพื่อเตรียมอาหารเช้า พวกเขาเปลี่ยนเป็นชุดผ้าเช็ด รวบรวมให้เรียบร้อย แล้วใส่ไว้ในหมวกข้าวสารที่เตรียมไว้เมื่อคืนก็อยู่ในหม้อหุงข้าวใบใหญ่แล้ว ในตอนรุ่งสางที่ทุกคนกำลังนอนหลับ ใสน้ำสีขาวพวยพุ่ง น้ำซูปกำลังเดือด และกลิ่นของข้าวที่หุงอบอวลไปทั่วโรงอาหารที่ชื้นได้ดิน

พยาบาลที่ทำงานทั้งคืน แพทย์ประจำบ้านที่นอนไม่หลับ และเจ้าหน้าที่เวรกึ่งอาสาสมัครที่ทำงานในโรงพยาบาลซึ่งหมดเรี่ยวแรงต่างมารวมตัวกัน ญาติผู้ป่วยที่เป็นกังวลมาตลอดทั้งคืนก็เปิดประตูโรงอาหารและเข้ามาด้วยเสียงดังอีกทีก ถอดหน้ากาก นั่งห่างกันพอสมควร และกินอาหารเช้า ในอีกด้านหนึ่ง อาหารสำหรับส่งไปที่หอผู้ป่วยจะถูกบรรจุลงถาดไว้ใน 'รถเข็นอาหาร' และนำไปให้ผู้ป่วย แม้หน้าตาจะดูเหมือนกันแต่เป็นเมนูที่แตกต่างกันประมาณสามสิบเมนูตามสภาพร่างกายของผู้ป่วย ตั้งแต่อาหารผู้ป่วยแบบ

กระป๋องไปจนถึงอาหารพิเศษที่ไม่มีส่วนผสมบางอย่าง
อาหารโรงพยาบาลแสนน่าเบื่อที่บางคนอยากหลีกเลี่ยง
และอาหารเข้าที่อาจเป็นมื้อสุดท้ายในชีวิตของใคร
บางคนต่างมารวมกันที่นี่ และเดินทางไปหาเจ้าของ

เมื่อถึงเวลาที่ไอน้ำสีขาวจากหม้อหุงข้าวที่อบอวล
อยู่ในครัวจางหายไป ผู้คนกิน 'อาหารโรงพยาบาล'
แล้วก็แยกย้ายกันไปเพื่อหนึ่งวันของตัวเอง หลังจากที่
ทุกคนออกไปแล้ว แม่ครัวที่ทำภารกิจแรกของวันเสร็จ
เรียบร้อยแล้วรวมตัวกันกินอาหาร และหลังจากที่พวกเขา
ออกไปก็ไม่มีใครเหลืออยู่ในโรงอาหาร

หนึ่งวันของโรงพยาบาลเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง ผม
หวังว่าอาหารเข้าจะเป็นจุดเริ่มต้นของความอบอุ่น
สำหรับทุกคน

วันของผมเองก็เริ่มต้นเช่นกัน

(ឆ)

คำคืนในโรงพยาบาลอันยาวนาน และไร้ซึ่งอาหาร คิมบับสามเหลี่ยม¹

การผ่าตัดหัวใจมักเริ่มต้นและสิ้นสุดในเวลาที่ไม่แน่นอน ถ้าคุณตื่นสายและไปทำงานโดยไม่ได้กินอาหารเช้า คุณอาจจะต้องอดอาหารไปตลอดทั้งวันเลยก็ได้ เพราะหลังจากมาถึงโรงพยาบาลแล้ว ต้องสรุปงานกับสมาชิกในทีมและพบผู้ป่วย เหลือเวลาพิเศษเสี้ยวที่ไม่เพียงพอที่จะกินอาหารเช้า หากโชคดีอาจจะมีขนมปังลักสองสามแผ่นหรือไข่ต้มวางอยู่ในห้องเปลี่ยนชุด ซึ่งรีบเอาเข้าปากก่อนเข้าห้องผ่าตัดได้ แต่โดยปกติแล้วเสียงโทรศัพท์มักจะดังขึ้นตอนที่พยายามปกปิดเปลือกไข่ต้มหรือแกะห่อพลาสติกขนมปังถั่วแดงออก

“รีบมาเร็ว ๆ ค่ะ สายแล้ว เตรียมการผ่าตัดพร้อมไว้หมดแล้ว”

¹ ข้าวห่อสาหร่ายรูปสามเหลี่ยม ทำจากข้าวและไส้ให้หลายชนิด แล้วห่อด้วยสาหร่ายและปั้นเป็นรูปสามเหลี่ยม

การผ่าตัดเริ่มต้นทันทีที่ผมเข้าไป ถึงเป็นสิ่งที่ผมทำมาตลอดทั้งปี แต่เมื่อล้ามือ ตรวจสอบประวัติผู้ป่วย และดูวิดีโอซ้ำๆ ก็ยังเกิดความตึงเครียดขึ้นทุกครั้ง แม้เล่นมุกตลกเพื่อน ๆ แต่ยังไม่ออกหลังจากผมควบคุมจังหวะการหายใจแล้ว มีดผ่าตัดที่แหลมคมก็สัมผัสกับร่างกายของผู้ป่วยและเริ่มเปิดแผล ซึ่งระหว่างนั้นจะพักหรือหยุดกลางคันไม่ได้

แม้การผ่าตัดของผมในวันนี้จะเรียบง่ายและไร้ชีวิตชีวา มีดผ่าตัดเล่มแรกทำงานของตัวเองต่อไป โดยผมหวังว่าจะไม่กลายมาเป็นหัวข้อสนทนาของคนอื่น หากการผ่าตัดเป็นไปด้วยดีจะใช้เวลาสองหรือสามชั่วโมง หากการผ่าตัดใหญ่ขึ้นจะใช้เวลาสี่หรือห้าชั่วโมง หากแผนการที่ผมคิดไว้เป็นต้องผากไว้กับคำอธิษฐานเท่านั้น เวลาที่กำหนดก็จะยิ่งยาวนานออกไป ในระหว่างการผ่าตัดจะออกไปกินอะไรไม่ได้เลย

น้ำลายของผมเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ผ่านเข้าไปในหลอดอาหารแห้งๆ ได้ ผู้ป่วยส่วนใหญ่ที่ได้รับการผ่าตัดหัวใจเสร็จแล้วจะถูกส่งตัวไปยังหอผู้ป่วยหนัก ศัลยแพทย์ทรวงอกต้องดูแลผู้ป่วยที่หอนี้ มีความกังวลมากมายว่าความดันโลหิตของผู้ป่วยจะต่ำลงหรือไม่ มีปัสสาวะออกมาไหม มีเลือดออกมาหรือเปล่า รู้สึกตัวแล้วหรือยัง

เมื่อเวลาในการผ่าตัดยาวนานขึ้น ญาติผู้ป่วยที่โศกเศร้ายังคงยืนอยู่หน้าห้องผ่าตัดตลอดเวลาเหมือนในละคร แต่หลังจากพูดว่า “การผ่าตัดผ่านไป ด้วยดีครับ ก่อนอื่นเรามารอดูการฟื้นตัวกันนะครับ” แล้ว ผมจะไม่มีทางหายไปไหนได้ ในความเป็นจริง ผมสบตาหักทลายญาติผู้ป่วยคนหนึ่ง แล้วเดินตามเตียงของผู้ป่วยเข้าไปในหอผู้ป่วยหนัก หากเวลาเอื้ออำนวย ผมจะเปิดรูปภาพและวิดีโอของหัวใจที่เสียหายของผู้ป่วยซึ่งถูกถ่ายในห้องผ่าตัดให้ญาติผู้ป่วยดูพร้อมคำอธิบาย

ผู้ป่วยมีอาการทรงตัวในระดับหนึ่งและผมพอมีเวลากินข้าว อาหารเย็นชุดที่ครั้งหนึ่งเคยอุ่นกำลังรอผมอยู่ ภาชนะบรรจุอาหารและน้ำซุปรูปลูกจัดส่งแยกกัน สิ่งที่เราควรระวังคือ อย่าทำแกงเต้าเจี้ยวหรือแกงกิมจิในถุงพลาสติกหก และควรเทใส่ถ้วยโฟมก่อน เพราะถ้าโต๊ะสกปรกแบกมรชชาติก็ยังไม่อร่อยอีกคงทำให้ผมเศร้าใจไปชั่วขณะ หลังจากขยับถุงเทแกงอย่างระมัดระวังก็ได้เวลากินแล้ว

ผมหิว หמדแรง และเหนื่อยล้า แน่แน่นอนว่านี่เป็นงานที่คุ้มค่าแต่ก็ยังกินข้าวไม่อร่อย สิ่งที่ได้เรียนรู้เมื่อยังเป็นเด็กก็คือ การกินข้าวหลังจากทำงานหนักนั้นอร่อยที่สุด! ความหิวเป็นกับข้าวรสเลิศ! อย่างไรก็ตาม คำพูดทั้งหมดนี้เป็นเรื่องโกหก อย่าไปสนใจคำพูด

พวกนั้นเลย เพียงแค่กินอาหารที่อยู่ตรงหน้าก็พอ ผม
ลืมนึกเรื่องจิตวิญญาณรักสิ่งแวดล้อมไปชั่วขณะเมื่อเห็น
ภาชนะพลาสติกและโฟม และจดจ่อกับการกินอาหาร
ผมแค่ภาวนาว่าสารในโฟมจะไม่แตกตัวไปพร้อมอาหาร
หรืออย่าเคี้ยวเจอทรายในแกงเต้าเจี้ยวหอยลาย

หลังจากนั้นเองผมจึงจะจัดตารางเวลาได้ หลัง
จากตรวจดูประวัติผู้ป่วยรายอื่นและตรวจประจำวัน
เสร็จแล้วก็ได้เวลาอาหารเย็นของโรงพยาบาลอีกครั้ง
หลังกินอาหารเที่ยงเลยเวลา จู่ๆผมก็ตัดสินใจทำเท
ที่จะลดน้ำหนักและไม่ไปโรงอาหาร แล้วเข้าไปใน
ห้องเวรเหมือนกำลังจะทำอะไรที่ยิ่งใหญ่สักอย่าง
ผมดูประวัติผู้ป่วย พลิกดูบันทึก และตัดสินใจเขียน
วิทยานิพนธ์...สุดท้ายก็เอาแต่อ่านบทความทาง
อินเทอร์เน็ตที่ไม่ได้เปิดดูมาทั้งวัน เปิดทีวี โทรศัพ
ท์กลับบ้านและผล็อยหลับไป ผมฝันไปต่างๆ นานาว่า
ผู้ป่วยมีเลือดไหลออกจากบริเวณที่ผ่าตัด ฝันว่าขยับตัว
ไม่ได้เพราะถูกของใหญ่กดทับ ฝันว่าวิ่งหนีอย่างไม่มีจุด
และฝันว่าได้รับการติดต่อด่วนว่าผู้ป่วยที่ได้รับการผ่าตัด
ความดันโลหิตลดต่ำ และเมื่อสะดุ้งตื่นขึ้นมาก็เป็น
เวลามืดแล้ว

หลังจากที่เผลองีบ จู่ๆงานก็ยุ่งขึ้นมา ผม
สะดุ้งตกใจว่าพลาดรับสายโทรศัพท์ไปหรือเปล่า
ก่อนอื่นผมตรวจดูสายที่ไม่ได้รับและรู้สึกขอบคุณ
ที่ไม่มีโทรศัพท์ฉุกเฉินขณะเผลอหลับไป ผมติดต่อ

หอยผู้ป่วยหนักและตรวจดูว่าผู้ป่วยที่เข้ารับการผ่าตัดในวันนี้มีปัญหาอะไรหรือเปล่า พอเริ่มตั้งสติได้ ผมก็เปิดคอมพิวเตอร์อีกครั้งแล้วดูประวัติผู้ป่วย อย่างไรก็ตาม ถ้ายังไม่โล่งใจก็จะไปพบผู้ป่วยที่หอยผู้ป่วยหนักโดยตรง ผู้ป่วยหมีตาและส่งสายตาเพื่อบอกให้ถอดเครื่องช่วยหายใจ หรือบางครั้งก็ใช้เท้าเตะผม หลังจากถูกเตะผมก็จะบอกกับพยาบาลว่า “โชคดีที่พวกเขา รู้สึกตัวและมีแรง”

เวลาผ่านไปแล้วก็หิวอีกครั้ง ผมลืมการลดน้ำหนักที่ตัดสินใจด้วยอารมณ์ว่าจะไม่กินอาหารเย็นไปเรียบร้อยแล้ว โรงพยาบาลที่ว่างเปล่าตอนดึกช่างเงียบสงบจริงๆ ผมไม่อยากกินชุดของว่างรอบดึกที่โรงพยาบาลจัดไว้ให้ ผมลงลิฟต์ไปร้านสะดวกซื้อที่ชั้นใต้ดิน เพราะเกิิดนึกถึงคิมบัลสามเหลี่ยมขึ้นมา กินไส้อะไรดีนะ ผมครุ่นคิดว่าครั้งสุดท้ายที่กินคือไส้หมู่นามาโยหรือเปล่านะ แล้วถ้าไม่เหลือละ จะเอายังไงดี แล้วนมละ ผมทีกทักเอาเองว่าควรดื่มนมรสกล้วยเพราะมันเป็นเครื่องดื่มเพื่อการบำบัด เจ้านมรสกล้วยที่รูปร่างขูดเหมือนระเบิดมือที่เอาไปปิกนิกตอนเด็ก ๆ

มีกระดาศไนต์ติดไว้ที่หน้าประตูร้านสะดวกซื้อแจ้งว่า “ไม่อยู่สักครู่เพื่อเคลียร์บัญชี” และไม่มีข้อมูลติดต่อพนักงานอย่างที่คาดไว้ ประตูร้านสะดวกซื้อ

ปิดอยู่ก็จริง แต่โชคดีที่มีคิมบับสามเหลี่ยมเหลืออยู่บนชั้นวาง

ผมยืนดูกระดาษโน้ตนั้นอย่างเหม่อลอยแล้วนั่งรอบนเก้าอี้ยาวหน้าร้านสะดวกซื้อ ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งว่า “กลับไปที่ห้องเวรก่อนแล้วค่อยกลับมาดีไหม” แต่เพราะเป็นเวลาตีหนึ่งกว่าแล้ว ต่อให้กลับไปที่ห้องเวรก็ไม่มีอะไรให้ทำ หลังจากนั้นอยู่น้ำร้านสะดวกซื้อสักพักพนักงานก็กลับมา ผมตามเขาเข้าไปในร้านสะดวกซื้อราวกับได้พบกับผู้ช่วยชีวิตในทะเลทราย ผมจะกินอะไรดีแต่ก็ลังเล เพราะคิดว่าพุงนี้เข้าหน้าคงจะบวม ผมขึ้นไปที่ห้องเวรพร้อมแก้วงูพลาสติกสีดำที่มีมันฝรั่งทอดและข้าวเกรียบกุ้งอยู่ในนั้น และคิดว่า

“โห วันนี้เรากินข้าวไปแค่มือเดียวเอง”

คำคืนในโรงพยาบาลที่ช่างยาวนานและ...ไม่มีอาหาร อย่างไรก็ตาม คิมบับสามเหลี่ยมและนมรสกล้วยนั้นอร่อยมาก บางครั้งผมได้แต่ซื้อมาติดห้องไว้ และเมื่อออกมาจากหอผู้ป่วยหนักไม่ได้ ทั้งหมดก็จะยังคงอยู่ในถุงพลาสติกสีดำและกลับไปถึงขยะ

ในวันที่เข้าเวร ผมจะเข้าสู่โลกของคิมบับสามเหลี่ยม ตอนนั้นมรสกล้วยอยู่ในปากพร้อมกับคิมบับสามเหลี่ยมไส้กิมจิผัดแฮมกระป๋อง ผมก็เลือกไส้คิมบับสามเหลี่ยมที่จะกินตอนเข้าเวรครั้งต่อไปด้วย

ระหว่างบุลโกทิสเผ็ดกับโคชูจังเนื้อ ใครคือผู้ชนะ
ที่แท้จริงกันนะ หนูน่าจะครองบัลลังก์ไปตลอดกาล
หรือไม่...ความกังวลเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งบอกคนอื่นไม่ได้
ทวีความรุนแรงขึ้นเมื่อผมต้องไปยังโลกแห่งคิมบับ
สามเหลี่ยม ในขณะที่ผมรู้สึกเสียดายกับขนาดของ
คิมบับสามเหลี่ยมที่กินไม่เคยพอ และเสียใจที่ไม่ได้
ซื้อชาข้าวบาร์เลย์ซินิลมาด้วย ก็เผลอหลับไป และ
ในตอนนั้นก็ได้รับโทรศัพท์จากหอผู้ป่วยหนัก

คืนนี้เป็นคืนที่ใช้ได้เลยทีเดียว

คืนนี้ไม่อยากนอนเลย

กาเฟอีน

เมื่อผมมาถึงโรงพยาบาลในตอนเช้า สิ่งแรกที่เอาเข้าปากระหว่างฟังสรุปอาการของผู้ป่วยคือ กาแฟ ไม่สำคัญว่าจะร้อนหรือเย็น หรือมาจากเมล็ดกาแฟที่ดีหรือไม่ ขอให้เป็กาแฟเข้มๆ ที่ไม่ใส่น้ำตาล หรือครีมเทียมก็พอ เพราะกาแฟช่วยเบิกตาที่ยังจมอยู่กับการหลับไหล

แน่นอนว่านี่ไม่ใช่กาแฟหนึ่งเดียวของวันนี้ แต่ยังมีอีกหลายแก้วที่ดื่ม ทั้งเพื่อเพิ่มความตื่นตัวเมื่อเริ่มผ่าตัดช่วงเช้า ทั้งหลังมือกลางวันที่ยังมองไปยังร้านกาแฟแล้วเผลอดื่มอีกแก้วอย่างไม่มีเหตุผล รวมถึงเมื่อกลับไปที่พักผู้ป่วยนอกก็จะได้เห็นบรรดาแก้วกาแฟท่ามกลางแก้วกาแฟแบบใช้แล้วทิ้งวางเกลื่อนกลาด วันนี้ผมก็หนีกาแฟไม่พ้นจริงๆ

กาแฟเป็นเครื่องดื่มที่พบได้ทั่วไปในโรงพยาบาล ทั้งในมือของญาติผู้ป่วยและในมือของแพทย์ที่กลับมาหลังจากตรวจเสร็จต่างก็ถือแก้วแบบใช้แล้วทิ้งที่ครั้งหนึ่งเคยมีไอน้ำร้อนจากกาแฟ อย่างไรก็ตาม เวลา

พักผ่อนเพื่อตีמד้ากับกาแฟนั้นแทบไม่เคยเกิดขึ้นในโรงพยาบาล ที่นี้การสั่งและรอกาแฟเป็นช่วงเวลาผ่อนคลายที่สุดที่เกี่ยวข้องกับการตีมกาแฟแล้ว ทันทีที่ได้รับกาแฟ ผู้คนที่ยืนอยู่ด้วยกันต่างหยิบแก้วกาแฟของตนและมุ่งหน้าไปทำงานของตัวเอง ก้าวเดินไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทุกวันนี้เพราะโรคโควิด-19 ผมจึงต้องเลื่อนหน้ากาที่ปิดปากไว้ลงเล็กน้อยแล้วค่อยจิบกาแฟ

กาแฟในโรงพยาบาลนั้นไม่ได้รับความเป็นธรรมสักเท่าไร เพราะเป็นเครื่องดื่มต้องห้ามสำหรับผู้ป่วยระยะสั้นที่ต้องอยู่ในโรงพยาบาล ทันทีที่คุณสวมชุดผู้ป่วย กาแฟจะกลายเป็นเครื่องดื่มชั่วร้ายที่ทำให้ระคายเคืองกระเพาะอาหาร หัวใจเต้นเร็ว เกิดอาการปวดหัว และทำให้ความดันโลหิตสูง ปลายทางสู่คำตอบของคำถามที่ว่า “ขอตีมกาแฟสักแก้วไม่ได้หรือครับ” จะชี้ไปที่คำว่า “ไม่ได้” เสมอ

ที่แปลงดอกไม้ในมุมหนึ่งของโรงพยาบาล ญาติผู้ป่วยถือแก้วกาแฟและพูดคุยกัน แหงนหน้ามองฟ้า น้ำตาไหล ท้อแท้ และถอนหายใจ ญาติผู้ป่วยพูดคุยเรื่องโรงพยาบาลในมุมที่ผู้ป่วยไม่รู้อยู่ในร้านกาแฟซึ่งเป็นดั่ง ‘สถานที่ศักดิ์สิทธิ์’ ที่ห้ามผู้ป่วยเข้า แก้วกาแฟแบบใช้แล้วทิ้งรับทั้งเรื่องราวที่ได้ฟังจากหมอ เรื่องค่ารักษาพยาบาล เรื่องราวของครอบครัวหลังออกจาก

โรงพยาบาล และการถอนใจที่ลอยอยู่ในอากาศ
กาแฟในโรงพยาบาลได้รวบรวมความกังวลใจทั้งหมด
เอาไว้เข้าด้วยกัน

คำคืนที่แสนเหนื่อยและอ่อนล้าราวกับตกนรก
คืนที่รู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นขณะมองผู้ป่วย
เป็นแบบนี้ คำคืนเหล่านี้เกิดขึ้นโดยไม่มีการเตือน
ล่วงหน้า สิ่งที่ต้องการในเวลานั้นไม่ใช่รสชาติของการ
ปลอบประโลมอันอบอุ่นและหอมหวานที่ดูเหมือนจะ
โอบกอดเราไว้ได้ แต่สิ่งที่ต้องการเป็นเพียงเวทมนตร์
ที่ทำให้ตาสว่าง ทันทีที่เข้าปาก มันจะเดินทางผ่าน
กระดุกไปปลาร้า เส้นเลือดแดง และเส้นเลือดดำ
ไปยังกระหม่อมและหัวใจ เมื่อตื่นแล้ว เซลล์สมอง
ที่อ่อนล้าจะตื่นตัว สารสื่อประสาทที่หย่อนเหมือน
สายโทรศัพท์หลังจากโดนพายุไต้ฝุ่นพัดนั้นจะเกิดพลัง
ในทันที พลังของเอสเปรสโซเข้มข้นเป็นสิ่งจำเป็น
อย่างยิ่ง เช่นเดียวกับที่ต้องมีปาท่องโก๋เพื่อทำให้นิว
ของคุณขยับ แต่เมื่อคุณนอนดึกเกินไปหรือตื่นเร็ว
เกินไป ก็เป็นไปได้ที่จะพบเอสเปรสโซ่แสนวิเศษนี้
ในโรงพยาบาล

สิ่งที่มาหาผมในเวลานั้นคือเสียงโทรศัพท์จาก
ห้องฉุกเฉินแทนที่จะเป็นเอสเปรสโซ ในเวลาที่ผู้ป่วย
มาถึงและต้องเริ่มผ่าตัดอย่างเร่งด่วน ในเวลาที่เข้าแต่ก็
ยังสายเกินไปเพื่อไปขึ้นรถเมล์ ผมล้างหน้าเพื่อปลุก

ตัวเองให้ตื่น กัดลิ้น ตบแก้ม มองเข้าไปในกระจก
อีกครั้ง และตั้งสติ

ถึงกระนั้นถ้ายังไม่พอใจ ผมจะไปที่ร้าน
สะดวกซื้อ แล้วตีเครื่องตีมัทธุกำลังเย็นๆ แทน
เอสเปรสโซที่หาไม่ได้สักที สิ่งที่ผมต้องการคือ
'สารแอลคาลอยด์ที่มีรสขม ไม่มีสี และมีกาเฟอีน
เข้มข้นสูง มักมีอยู่ในเมล็ดและใบของต้นกาแฟ
โกโก้ และชา' เป็นเครื่องดื่มที่มีชื่อย่อเหมือนกับว่า
ถ้าดื่มเข้าไปแล้วจะแปลงร่างเป็นสัตว์ประหลาดได้
อย่างน้อยคืนนี้ผมจะดูแลผู้ป่วยได้โดยไม่่วงนอน

แล้วผมก็พิมพ์อยู่ที่คนเดียวว่า

“คืนนี้ไม่่วงเลยจริงๆ”

แผนการที่เป็นไปไม่ได้ 1

ครีอกเมอซีเออร์¹

ผมไม่ได้วางแผนว่าจะกินข้าวทั้งวัน ตอนแรกเริ่มจากที่ผมไม่ได้ยินเสียงปลุกจากโทรศัพท์มือถือขณะที่ห่มผ้าอยู่ ผมพูดอย่างขี้เกียจว่า “วันนี้ไม่มีโทรศัพท์จากห้องฉุกเฉินตลอดทั้งคืนเลย” และเมื่อดูนาฬิกาก็เห็นว่าเป็นเวลาเจ็ดโมงสี่สิบสี่นาทีแล้ว ผมล้างหน้า สวมชุดของเมื่อวานทั้งอย่างนั้นแล้วออกจากบ้าน

ผมขับรถโดยใช้ความเร็วสูงสุด มีบางอย่างแวบเข้ามา กล้องตรวจจับความเร็วนั่นเอง ผมขับรถวนรอบลานจอดรถของโรงพยาบาลอยู่สองรอบ แล้วจอดรถในที่ว่าง ช่องว่างระหว่างรถข้างๆ แคบเกินไป จึงเปิดประตูไม่ได้ ผมหงุดหงิดแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ผมต้องเลื่อนรถแล้วจอดใหม่อีกครั้ง และเปิดประตูด้านคนขับเพื่อลงจากรถอย่างยากลำบาก ผมวิ่งไปยังโรงพยาบาล โชคดีที่ไม่สาย

¹ แชนดิวิชแฮมชีสสไตล์ฝรั่งเศส

หลังจากตรวจผู้ป่วยประจำวันเสร็จก็เป็นเวลาแปดโมงห้าสิบแปดนาที่ ผมสั่งอเมริกาโนร้อนกับคร็อกเมอชีเออร์ที่ร้านกาแฟของโรงพยาบาล นี่คือน้ำหวานโปรดของผมในโรงพยาบาล เป็นอาหารง่าย ๆ ที่วางแฮมลงบนขนมปังและชีสที่ละลาย การผสมผสานระหว่างอเมริกาโนร้อนกับคร็อกเมอชีเออร์คือ ‘ความหรูหราเล็ก ๆ เพียงหนึ่งเดียว’ ที่เป็นไปได้สำหรับผม แคลอรีที่สูงมากจะเป็นแหล่งพลังงานในการผ่าตัดฉุกเฉินมากกว่าจะทำให้เกิดผลข้างเคียงซึ่งเป็นน้ำหนักที่เพิ่มขึ้น คร็อกเมอชีเออร์จะปกป้องเยื่อบุกระเพาะอาหารของผมจากกาแฟที่ดื่มมาทั้งวัน ผมยืนอยู่บนชั้นบันไดที่นำไปสู่ห้องตรวจผู้ป่วยนอกอยู่ครู่หนึ่ง ภาวนาให้มีเวลาว่างกินขนมปังและกาแฟของวันนี้ก่อนที่มันจะเย็นลง

ที่สุดแล้วการเริ่มต้นก็เป็นเพียงการเริ่มต้น มีผู้ป่วยรออยู่อย่างหนาแน่นเพราะเพิ่งผ่านวันหยุดยาวไปได้ไม่นาน ผู้ป่วยมาถึงตามตารางนัดที่แบ่งย่อยรอบละสามนาที่ ผมพูดคุยและพบกับผู้ป่วยโดยไม่หยุดพัก การค่อย ๆ จิบอเมริกาโนอุ่น ๆ และกินคร็อกเมอชีเออร์นุ่ม ๆ อย่างเอร็ดอร่อยนั้นเป็น ‘แผนการที่เป็นไปไม่ได้’ มาตั้งแต่แรก

สิบเอ็ดโมงเช้า กาแฟที่ผมไม่ได้ดื่มก็เย็นแล้ว หน้าจอคอมพิวเตอร์กลายเป็นสีน้ำเงินและดับไปกะทันหัน ในแง่หนึ่งผมคิดว่าโชคดีจัง แล้วรีบุด

คอมพิวเตอร์ใหม่ ในระหว่างนั้นผมตีมืออเมริกาโนเย็นซี้ด และแยกขนมปังที่แข็งติดกับชีสซึ่งจับตัวเป็นก้อน ออกจากกระดาษห่อ

ขณะนั้นเองเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น หัวหน้าแผนก จุกเงินพูดโดยไม่พักหายใจ

“ผู้ป่วยอายุแปดสิบสองปีมาโรงพยาบาลเพราะ มีอาการเจ็บหน้าอกตั้งแต่ตอนเช้า ตรวจแล้วพบว่า...” ผมฟังถึงตรงนี้แล้วตรวจสอบผลซีทีสแกนของผู้ป่วยใน คอมพิวเตอร์ที่เพิ่งเปิดขึ้นมาใหม่ หลอดเลือดแดงใหญ่ ในบริเวณหัวใจฉีกขาดตามที่คาดไว้ ผมตีมืออเมริกาโน ที่เหลือรอดเดียวหมด เคี้ยวกากกาแฟที่จับตัวกันเป็น ก้อนที่กันแก้วกระดาษซึ่งไหลเข้าไปในปาก ผมผ่าน หอผู้ป่วยนอกที่เสียงดังจ๊อแจและวิ่งลงไปในห้องจุกเงิน คุณยายคนหนึ่งนอนตะแคงอยู่บนเตียงในห้องจุกเงิน ร้องครวญคราง มีของเหลวไหลเต็มไปทั่วแขน ผม ถอนหายใจ แล้วมองหาญาติผู้ป่วย คุณตาซึ่งแลดู แก่กว่าคุณยายมากเดินกะเผลกกะเผลกเข้ามา

“วันนี้คุณยายอาจจะเสียชีวิตได้ครับ หลอด เลือดแดงใหญ่อาจแตก จึงจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัด จุกเงินที่หัวใจและหลอดเลือดแดงใหญ่...”

คุณตาไม่ได้พูดอะไร หลังจากกะพริบตาปริบๆ อยู่ครู่หนึ่ง เขาก็บอกว่าลูกชายและลูกสาวไปทำงาน กันหมดแล้ว ผมอธิบายอาการของคุณยายอีกครั้ง จ่ายใบสั่งยาจุกเงิน และวิ่งไปที่หอผู้ป่วยนอก ห้อง

รอตรวจเยี่ยมเยียน ผู้ป่วยนอกต่างพลอยกังวลตาม
ผมเห็นผู้ป่วยนอกที่รอคอยอย่างวุ่นวายใจ พร้อมกับ
ได้รับข้อความว่าญาติผู้ป่วยในห้องฉุกเฉินมาถึงแล้ว
และยังมีผู้ป่วยนอกจำนวนมากรออยู่หนาแน่น

เมื่อการรักษาผู้ป่วยนอกใกล้เสร็จ ข้อความว่า
“วางยาสลบและเตรียมการผ่าตัดเรียบร้อยแล้ว” ก็ดัง
ขึ้นมา ผมวางครีอกเมอซีเอร์ซึ่งแข็งจนน่าจะเก็บไว้
ในพิพิธภัณฑ์ไว้บนโต๊ะในห้องตรวจผู้ป่วยนอก และ
มุ่งหน้าไปยังห้องผ่าตัด ผมเปลี่ยนเป็นชุดผ่าตัดและ
ต้มน้ำสองแก้วติด เพราะต้องเข้าผ่าตัดฉุกเฉิน ผมจึง
โทรศัพท์บอกที่บ้านว่าจะติดต่oไม่ได้ แล้วดูผลซีทีสแกน
ของผู้ป่วยอีกครั้ง ทั้งลูกและภรรยาถามอย่างเคยชินว่า
“วันนี้ไม่ได้กลับบ้านละสิ” ในตอนนั้นเลยบ่ายโมงครึ่ง
มานิดหน่อย

ขณะที่ผมนั่งอยู่ในห้องเฝ้าและลองคิด ๆ ดู

ถ้าไม่นับกาแฟสองสามแก้ว ผมเองก็อดอาหารมาตั้งแต่เมื่อวานเหมือนกัน
ผมตรงดิ่งไปยังโรงอาหารของโรงพยาบาล

ตักข้าวใส่ถาดอาหาร ตามด้วยเครื่องเคียงที่ดูไม่มีอะไร

มีกิมจิสองสามชิ้น แอนโชไวท์ก็ตัว และซูปมันฝรั่ง

ในขณะที่ผมกำลังคิดว่าจะไม่กินก็นึกถึงคำพูดของคุณตา

“ต้องกินสิ จะได้มีแรง!”

- ซองอียซ็อก (ผู้เขียน)

บันทึกการเดินทางและการฝ่าฟันของผู้คนในโรงพยาบาล

ที่ไม่ใช่เพียง ‘ผู้ป่วย’

แต่รวมถึงบุคลากรทางการแพทย์และญาติของผู้ป่วย

เวลาในโรงพยาบาลที่แสนยาวนาน

อาหารที่อยากกิน อาหารที่ต้องฝืนกิน

หรืออาหารที่กินไม่ได้

รอยยิ้ม หยดน้ำตา และกำลังใจมากมาย

ได้หลอมรวมอยู่ในหนังสือเล่มนี้

หมวดความเสี่ยง

ISBN 978-616-18-6691-4

9 786161 866914

Cover Design: Park Yeonmi

Cover Illustration © Kwak Myeongju

275 บาท